

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupeného advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Rumunská 1798/1, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-375/ZA-ZA11-PD1-P11-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-375/ZA-ZA11-PD1-P11-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-375/ZA-ZA11-PD1-P11-2021 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí“), kterým byla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana o 12 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že brojí proti části rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o prodloužení doplňkové ochrany pouze o dobu 12 měsíců. Tento postup žalovaný odůvodnil tak, že je v případě žalobce dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný zájem, když ho již narušil, odkázal na výpis z rejstříku trestů ze dne 26. 4. 2024, dle kterého byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 v trestní věci 3 T 73/2022 pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin podle § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „t.z.“), za což mu byl uložen peněžitý trest.
3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, uvedené trestní jednání a odsouzení sp. zn. 3 T 73/2022 sice nepopíral, namítal však, že uložený trest 20 000 Kč žalobce bezprostředně uhradil, což Obvodní soud pro Prahu 4 dne 10. 11. 2022 písemně potvrdil a též uvedl, že dané odsouzení již není evidováno v rejstříku trestů. Podstatou sporu tedy je, jak má žalovaný nahlížet na toto žalobcovo jednání, když byl trest již vykonán a odsouzení zhlazeno. Dle § 69 odst. 2 t.z. se na pachatele, kterému byl peněžitý trest uložen za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán. Podle názoru žalobce tak žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu. K žalobě přiložil výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 2. 7. 2024 a potvrzení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 10. 2022.
4. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že k udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany přistoupil z důvodu, že ve vlasti v případě návratu hrozilo žalobci vážné ohrožení jeho života, zdraví nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci probíhajícího mezinárodního konfliktu, jehož důsledky je třeba pokládat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
6. Dále doplnil, že přihlédl též k výpisu z rejstříku trestů ze dne 26. 4. 2024, z něž vyplývá, že žalobce byl v minulosti na území ČR pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 8. 2022 sp. zn. 3 T 73/2022 pro trestný čin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 t.z. k peněžitému trestu v počtu 50 denních sazeb po 400 Kč. Proto doplňkovou ochranu prodloužil podle § 53a odst. 4 pouze o jeden rok, neboť žalobce svou trestnou činností narušil veřejný pořádek. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
7. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 5. 2021 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 7. 2021 č. j. OAM-375/ZA-ZA11-ZA21-2021 žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť v této době byla X tzv. bezpečnou zemí původu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 12. 2022, č. j. 20 Az 54/2021-39 toto rozhodnutí zrušil pro Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

významnou změnu bezpečnostní situace v zemi původu, kde vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt.

9. Ve spise se nachází opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 15. 12. 2022, dle kterého bylo proti žalobci vedeno trestní řízení ve dvou věcech u Obvodního soudu pro Prahu 4. V případě sp. zn. 3 T 38/2022 šlo o stíhání pro trestný čin podle § 348 odst. 1 t.z., které bylo dne 18. 5. 2022 podmíněně zastaveno podle § 307 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a to se zkušební dobou šesti měsíců, jež uplynula dne 18. 11. 2022. Ve věci sp. zn. 3 T 73/2022 byl žalobce rozsudkem ze dne 29. 8. 2022, datum právní moci dne 29. 8. 2022, odsouzen za úmyslný trestný čin podle § 228 odst. 1 t.z., a to k peněžitému trestu v počtu 50 denních sazeb po 400 Kč. Tento trest byl vykonán dne 16. 9. 2022, čímž byl i ze zákona zahrazen.
10. Ve spise je založen opis z evidence rejstříku trestů ze dne 24. 3. 2023, ve kterém je uvedena trestní věc sp. zn. 3 T 73/2022.
11. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2023 č. j. OAM-375/ZA-ZA11-P11-R2-2021 žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, ale udělil žalobci doplňkovou ochranu z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to na dobu 12 měsíců, což žalovaný odůvodnil tím, že v zemi původu žalobce probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, přičemž žalobci hrozí při návratu do vlasti vážná újma v podobě ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 5. 2023.
12. Dne 8. 4. 2024 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, ve které uvedl, že důvod jejího udělení stále trvá, dalším důvodem je, že má v ČR rodinu, manželku s českým občanstvím a dítě staré jeden a půl roku.
13. Součástí spisu je Informace OAMP – X – Politická a bezpečnostní situace v zemi, ze dne 17. 1. 2024 a opis z evidence rejstříku trestů ze dne 26. 4. 2024, kde je zaznamenána trestní věc sp. zn. 3 T 73/2022, popsaná výše.
14. Napadeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024 žalovaný žalobci prodloužil doplňkovou ochranu o 12 měsíců podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Vyšel z obsahu spisového materiálu, z obsahu aktuální žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 10. 1. 2024 a z informací týkajících se politické, bezpečnostní a lidskoprávní situace v zemi původu, konkrétně z Informace OAMP – X – Politická a bezpečnostní situace v zemi, ze dne 17. 1. 2024. Na jejich podkladě zjistil, že v zemi původu žadatele i nadále probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, pro který mu byla udělena doplňková ochrana, a tedy žalobci i nadále hrozí při návratu do domovského státu vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti, důsledky tohoto konfliktu je třeba ve vztahu k žadateli i nadále považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, přičemž nenastaly okolnosti odůvodňující odejmutí doplňkové ochrany. Dále uvedl, že v případě žalobce přihlédl k zajištěnému výpisu z rejstříku trestů ze dne 26. 4. 2024 (pozn. - zde se jedná o zjevnou nesprávnost, neboť součástí správního spisu je pouze opis z evidence rejstříku trestů ze dne 26. 4. 2024), z jehož obsahu plyne, že žalobce byl v minulosti na území ČR pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, tj. byl shledán vinným za trestný čin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 t.z. rozsudkem ze dne 29. 8. 2022 v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 3 T 73/2022, kdy jej tento soud odsoudil k peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 400 Kč. Žalovaný proto Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužil doplňkovou ochranu pouze o 12 měsíců, jelikož žalobce svou činností narušil veřejný pořádek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
17. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a); pohovor se neprovádí, pokud lze vydat rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně. Ustanovení § 25 písm. d) se v řízení o prodloužení doplňkové ochrany použije obdobně.*
18. Podle § 228 odst. 1 t.z. *kdo zničí, poškodí nebo učiní neupotřebitelnou cizí věc, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, zákazem činnosti nebo propadnutím věci.*
19. Podle § 67 odst. 3 t.z. *jako samostatný trest může být peněžitý trest uložen, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba.*
20. Podle čl. 24 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) *co nejdříve po přiznání mezinárodní ochrany vydá členský stát osobám, kterým byl status doplňkové ochrany přiznán, a jejich rodinným příslušníkům povolení k pobytu, které má dobu platnosti alespoň jeden rok s opakovanou možností prodloužení alespoň o dva roky, pokud tomu nebrání závažné důvody týkající se bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku.*
21. Žalobce nesouhlasil s tím, že doplňková ochrana mu byla prodloužena pouze o dvanáct měsíců, měl za to, že jeho předchozí odsouzení v trestní věci sp. zn. 3 T 73/2022 nepředstavuje dostatečný podklad pro takový postup.
22. V dané věci není sporu o tom, že případ žalobce obecně splňoval podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany z důvodu trvajícího válečného konfliktu na Ukrajině. Spornou je však otázka, zda v případě žalobce je splněna následující podmínka uvedená v § Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

53a odst. 4 zákona o azylu pro krácení doby trvání doplňkové ochrany na dvanáct měsíců: *je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje.*

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že žalobce svou trestnou činností ve věci sp. zn. 3 T 73/2022 narušil veřejný pořádek. Již v tomto závěru je však obsažena chybná úvaha žalovaného, že k naplnění podmínek § 53a odst. 4 zákona o azylu pro krácení doby doplňkové ochrany postačuje, pokud žadatel pouze narušil veřejný pořádek. Z jazykového výkladu daného ustanovení se však podává, že druhou část předmětné věty tj. *nebo ho již narušuje* je třeba vykládat v návaznosti na její první část, která zní *že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek*. To znamená, že požadavek závažného narušení se vztahuje i k situaci, kdy již žadatel veřejný pořádek narušil. Musí se tedy rovněž jednat o případ, kdy žadatel narušil veřejný pořádek závažným způsobem. Takový závěr podporuje i odborná literatura: „V případě, že je rozhodnuto o prodloužení doplňkové ochrany, musí být prodloužena alespoň o dva roky, s výjimkou závažného porušení veřejného pořádku (odst. 4), kde je možné ponechat prodloužení v jednorocím intervalu.“ (CHMELÍČKOVÁ, N. a VOTOČKOVÁ, V. *Zákon o azylu. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2024. ISBN 978-80-7552-479-9.). Rovněž tento výklad odpovídá i znění čl. 24 odst. 2 kvalifikační směrnice, který hovoří o závažných důvodech týkajících se veřejného pořádku.
24. Z toho je patrné, že jsou-li splněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany, může žalovaný přistoupit k jejímu prodloužení o pouhý jeden rok pouze v případě, že narušení veřejného pořádku žadatelem bylo závažné, tedy pokud mělo určitou vyšší intenzitu než „prosté“ narušení. Z hlediska posouzení dané věci je tedy podstatná otázka, zda uvedenou trestnou činnost žalobce lze hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku.
25. Zákon přímo nedefinuje pojmy *veřejný pořádek*, ani *závažné narušení veřejného pořádku*, jedná se o neurčité právní pojmy. Při jejich výkladu však lze vyjít z judikatury. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvedl, že: „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci.“ Uvedené závěry rozšířeného senátu je přitom možné vztáhnout i na problematiku azylových věcí, což dovodil NSS v rozsudku ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013-30. V tomto rozsudku NSS odkázal i na závěry Soudního dvora Evropské unie ohledně výkladu tohoto pojmu, který „již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních rádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti“.

26. Trestněprávní jednání ze své podstaty představuje určité narušení veřejného pořádku. Trestní právo postihuje porušení těch nejzásadnějších norem, které společnost a stát považují za nezbytné pro lidské soužití, a to tam, kde prostředky jiných odvětví nepostačují ke korekci nežádoucího chování.
27. Dle judikatury však o závažné narušení veřejného pořádku nejde pokaždé, kdy cizinec poruší či obchází právní normu, musí se jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek. Normy správního práva trestního a trestního práva hmotného přitom pokrývají často i méně závažná jednání, jimiž dochází k ohrožení zájmů chráněných zákonem (tedy veřejného pořádku). Typová společenská škodlivost (nebezpečnost) správních a trestních deliktů je vyjádřena trestní sazbou. Samotná skutečnost, že cizinec byl odsouzen pro trestný čin, neznamená, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. V takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu. (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019 č.j. 8 A 36/2016-41). V tomto rozsudku rovněž zdejší soud dovodil, že trestní jednání posuzovaného (trestný čin krádeže, spáchaný ve formě pokračujícího trestného činu a ve spolupachatelství, jímž byla způsobena větší škoda), lze označit jako jednání závažným způsobem narušující veřejný pořádek.
28. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2018 č.j. 5 A 22/2016-22 je nutné hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu, přitom platí, že typová společenská škodlivost (nebezpečnost) správních a trestních deliktů je vyjádřena trestní sazbou. V tomto rozsudku soud za závažné narušení veřejného pořádku shledal opakované spáchání trestného činu porušení práv k ochranné známce.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012 č.j. 7 As 6/2012-29 shledal, že jako závažné narušení veřejného pořádku nelze hodnotit trestný čin porušování autorských práv a práv souvisejících, za který byl posuzovanému uložen peněžitý trest 40 000 Kč (kdy trestní soud neshledal žádné přitěžující okolnosti, pouze okolnosti polehčující a trestný čin nevykazoval nic, co by bylo možné srovnávat například s terorismem či jinou závažnou trestnou činností), a to ani v kombinaci s dalšími protiprávními činy (tj. neoprávněný pobyt na území ČR, správní delikt distribuce výrobků bez stanoveného označení CE, neoprávněný vstup na území SRN, přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích).
30. Na druhou stranu, jako závažné narušení veřejného pořádku judikatura shledala např. trestnou činnost v oblasti drog (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 – 45 či ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 – 32). Dle rozsudku NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41 se o závažné narušení veřejného pořádku jedná v případě násilné trestné činnosti či v případě rozsáhlé hospodářské kriminality.
31. V daném případě se žalovaný nijak nezabýval výkladem pojmů „veřejný pořádek“ či „závažné narušení veřejného pořádku“, rovněž, jak je uvedeno výše, chybně vyšel z toho, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

že k naplnění podmínek § 53a odst. 4 zákona o azylu stačí prosté narušení veřejného pořádku. Z opisu evidence rejstříku trestů zjistil, že žalobce se dopustil trestného činu poškození cizí věci, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 400 Kč. Žalovaný však již nezjistil nic k okolnostem spáchání tohoto trestného činu, ani nezjistil, jakým konkrétním jednáním žalobce tento čin spáchal, neopatřil si předmětný trestní rozsudek, nezjistil tedy cokoli dalšího k uvedené trestné činnosti, nezabýval se konkrétní společenskou nebezpečností, ani jednáním žalobce po spáchání deliktu, ani dalšími okolnostmi. V tomto směru tedy žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav v rozsahu, který je nezbytný pro posouzení dané věci.

32. Nicméně, bez ohledu na tyto nedostatky, lze konstatovat, že trestný čin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 t.z. patří mezi přečiny ve smyslu § 14 odst. 2 t.z., tedy trestné činy méně závažné. Zároveň, žalobci nebyl za jeho spáchání uložen trest odnětí svobody ani jiný z trestů, které umožňuje ust. § 228 odst. 1 t.z., ale pouze peněžitý trest, který lze podle § 67 odst. 3 t.z. uložit, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba, a to při dolní hranici možné zákonné výměry peněžitého trestu (denní sazba činí nejméně 100 Kč a nejvýše 50 000 Kč, peněžitý trest činí nejméně 20 a nejvýše 730 celých denních sazeb). Z obsahu správního spisu (tj. z opisu z evidence rejstříku trestů) rovněž vyplývá, že žalobce peněžitý trest bezprostředně po nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku uhradil, k čemuž měl žalovaný při hodnocení závažnosti narušení veřejného pořádku přihlídnout. Jiná trestná činnost či jiné protiprávní jednání nebylo žalobci vytýkáno. To vše svědčí o tom, že trestný čin spáchaný žalobcem svou povahou nedosahuje takové intenzity, aby se mohlo jednat o závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 53a odst. 4 zákona o azylu, které patrně necílí na případy méně závažné kriminality.
33. Lze tak shrnout, že žalovaný chybně vyložil § 53a odst. 4 zákona o azylu, když uvažoval o narušení veřejného pořádku, místo závažného narušení veřejného pořádku, nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně povahy a dalších okolností trestné činnosti žalobce včetně chování žalobce po jeho spáchání, přičemž trestný čin poškození cizí věci spáchaný žalobcem nelze bez dalšího považovat za dostačující k naplnění pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Neobstojí tak závěry žalovaného, na základě kterých přistoupil ke zkrácení prodloužené doby doplňkové ochrany ze dvou let na pouhý jeden rok.
34. Oproti tomu žalovaný nepochybil, když při hodnocení, zda se žalobce dopustil závažného narušení veřejného pořádku či zda je zde dáno důvodné nebezpečí, že by mohl veřejný pořádek závažným způsobem narušit, vyšel z opisu z evidence rejstříku trestů, který byl součástí správního spisu (tedy, nikoli z výpisu, jak zjevně nesprávně uvedl v napadeném rozhodnutí) a který obsahuje i již zahlazená odsouzení. I když totiž odsouzení žalobce sp. zn. 3 T 73/2022 bylo ze zákona zahlazeno vykonáním peněžitého trestu, neznamená to, že k němu nebylo možné přihlížet z hlediska toho, zda žalobce svým jednáním závažně narušil veřejný pořádek. Zahlazení odsouzení nebrání žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení v této věci (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34: „Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

35. Soud k důkazu neprováděl přípis Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 10. 2022, ani výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 2. 7. 2024, neboť informace o vykonání peněžitého trestu a zahlazení odsouzení žalobce je součástí správního spisu.
36. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
37. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. ledna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.